

Τι θέλει ένας άρχατζηκόρος να μάθη το κορίτσι του φραντσέζικα κ' εκείνα στραβά, και να μην το μάθη κάτι τι χρήσιμο που αν εκείνος τα γύρι, να μπορεί το κορίτσι να ζήσει, και να παντρευτεί μ' ένανε της τάξης του. Βλέπεις εδώ στην Αγγλία, καθώς και σ' όλη την Ευρώπη πώς έρχονται τα κορίτσια. Άλλα στο ταχυδρομείο, άλλα στον τηλεγράφο ή στο τηλέφωνο, άλλα κκκουνε το γραμματικό σε καταστήματα έμπορικά, άλλα παλε δουλεύουνε σε μαγαζιά του λούσου, εδω που χιλιαδες δουλεύουνε στους μύλους και στα εργοστάσια. Βλέπεις χιλιαδες κορίτσια καθε πρωί που πηγαίνουνε στην εργασία τους για να βγαζούν το ψωμί τους. Το ίδιο συμβαίνει και με τ' αγοράκια άμα τελειώνουν το σχολείο στα δεκατέσσερα, πάνε και μαθαίνουνε μια τέχνη, κι όταν γένουνε είκοσι χρονώ μπορούν να βγαζούν εύκολα το ψωμί τους, ενώ σε μας των μέρων πλούσιων τα παιδιά ζυγνούν από καφενέ σε καφενέ, χωρίς να κκινουνε τίποτας, και χωρίς να φροντίζουνε οι γονοί τους να τα μαθουν καμιά τέχνη ή επιστήμη, ωστε μια μέρα να πικασουν τόπο, και τα παιδιά της μεσαιας τάξης ζητούν θειση ή στην Κυβέρνηση ή σε κανένα έμπορικό καταστημα, κ' έτσι η κοινωνικός μας τροχός γυρίζει παντα στο στερεό δρόμο.

Το ίδιο συμβαίνει και με το γιο του κυρ Χρήστου, ποτέ δεν έκαμε καμιά δουλειά αν κι ο πατέρας του πολλίς φορές προσπαθησε. Τόν χαλνούσε κ' η μητέρα του, παίρνοντας παντα τα δίκια του, και κρύβοντας τις πομπές του απ' τον άντρα της. Όστε το κακομοίρη του κυρ Χρήστου μ' όλα τα χρήματα που είχε, τού έρχοντανε όλα στραβά, κ' έτσι περνούσε ο καιρός κακά και ψυχρά χωρίς καμιά ώρα ευτυχισμένη στο σπίτι του. Αρχισε κ' η Κατήγκω να μεγαλώνη, και μερικές φορές μαζύριζαν τα μάτια της, και χτυπούσε το κεφάλι της για το άδικο που έκαμε στο φτωχό το Θεόφιλο. Φιλενάδες δεν είχε παρά μόνο τις κόρες του Ζυγούρη, αν και τις ζούλευε. Εκείνες όμως είτανε καλά κορίτσια, και καλής φαμίλιας, πολύ διαφορετικά της Κατήγκως.

Έλειπαν τότες στους Κορφούς όπου είχανε συγγενήδες, κ' έξαφνα στα καλά καθούμενα λαβαίνει ή Κατήγκω ένα γράμμα τους που της λέγανε πως άρ-

μιμάση. Κατάλαβε ο γιατρός πως του ξέρουγε άτο πα ή λέξη και δαγκασε τα χειλαικια του. Κάτι ψι θύρισε μαλιστα, κατι μουρμούρισε για το γιατρικό του, δηλαδή πως το δοκιμασανε κι άλλοι, πως τους πέτυχε παντα. Για την πληγή όμως αδύνατο να τον πείση ο Αντρέας. Φαίνεται κιόλας πως ζηματίστηκε λιγακι ο φίλος με το ιωδοφορμολι κ' εβγαინε το φιλότιμο στη μέση. Γύρεβε να δείξη πως μπορεί θαματα. Τόν παρακαλούσε θερμά ο Αντρέας να φύγη να περασουνε τουλάχιστο δυό βδομαδες. Για την ώρα, τα πράματα πηγαίνανε καλά. Περιστό να τάλλαζουμε. Καλά είναι, καλά να μέινουνε. Άν κλείσομε την πληγή, θάξουμε θέρη. Άφτό πιά το δοκιμασε ο Αντρέας καμποιες φορές, πιο σίγουρα παρά που δοκίμασε ο γιατρός το γιατρικό του. Άν έχουμε όμως θέρη, θά πειραχτή φυσικά και το νεφρί. Ποιος ποτέ του στοχαστηκε να κέρση κάμαρα όπου έπιασε ή φωτια; Θα καη άμείως αλάκαιρο το σπίτι. Άπο τή μια μεριά θά χυθ ή ασάσταχτα ή φλόγα και στην άλλην. Ο άνθρωπος δεν είναι μονάχα ποδαρια, μονάχα χέρια, μονάχα καρδιά ή μονάχα νεφρί; τα καθέκαστα στον οργανισμό μας συγκρατιούνται και συμπουόνε. Ο γιατρός εσύ δε νοιαζεσαι: ποτέ τή μύτη και ποτέ τή γλώσσα? όλα μαζί πρέπει να τα νοιαστής, άφου το γιατρικό που θά διορίσης για τή γλώσσα, μπορεί έξαφνα και να πειραχτή τή μύτη. Μαλιστα όταν ή γλώσσα έπαθε, προσείχεις ακόμη περισσότερο μήπως παθη τίποτας κ' ή γειτονιά. Ησυχη λοιπόν την πληγή, για να μην άντηχήση κανένας αντίχτυπος άλλου πουθενά.

(άκολουθεί)

ραβωνιάστηκε ή μεγάλη με κάποιο Κόντε Δε Κάντο πολύ πλούσιο, και σε κανένα μύνα θά γίνη ή γάμος στην Αθήνα και θέλουνε την Κατήγκω να είναι παρανύφη. Η κερά Χρήσταινα αν και άρρωστη τότες, πήγε να πεταξη απ' τή χαρά της, όχι για τον άρραβώνη της Φρόσως του Ζυγούρη, αλλά για την πρόσκληση της κόρης της να είναι παρανύφη, γιατί θά γνωρίζονταν με καλό κόσμο, και με την ύλορη της μπορούσε να τύχη κανένα να την άναπήση. Είτανε ή πρώτη φορά που ή Κατήγκω έβγαინε στον κόσμο, και θάκκανε και φιγούρα, γιατί είτανε πολύ όμορφη κορίτσι, κ' έπαιζε και πιανο αν προφεςόρος.

Άρχισαν λοιπόν οι έτοιμασίες για τα ρούχα της γιατί ή κερά Χρήσταινα τζβαλε στο νού της να φανή ή κόρη της ή καλύτερη στο γάμο, και σ' ένα τέτοιο γάμο σημαντικό. Εκεί που γίνουταν οι προετοιμασίες για τα λούσα της, λαβαίνει ένα γράμμα από τους Κορφούς απ' τή Φρόσω, που την προσκαλούσε να πάη εκεί και να μένη μαζί τους ως τον καιρό που θάρθουν στην Αθήνα για το γάμο, γιατί θέλει να τή γνωρίσουν τα πεθερικά της. Η κερά Χρήσταινα, άμα τάκουσε, τρέχει ίσια στη Μητρόπολη κι άναφνει μια λαμπάδα μπροστά στην Παναγία, και λέει και του παπα να κάμη μία παρακλήση. Της φάνηκαν όλα που είτανε θεού οικονομία, κι ότι γλήγορα θάνοιξη ή τύχη της κόρης του.

Αυτά όλα τάκαμε ή κερά Χρήσταινα, γιατί ολος ο νους της είτανε στην κόρη της, χωρίς να συλλογιέται τον έαυτό της και την υγεία της. Είχε καταπέσει πολύ στα τελευταία χρονία, κι ο άντρας της τζβλεπε με πόνο της καρδιάς του. Τώρα κοντά σ' όλα, είχε και τους ρεματισμούς, κ' είτανε κατακοιτη απ' τους πόνους. Ο κυρ Χρήστος της έδωκε να καταλάβη ότι όπως είναι ή θέση της δεν πρέπει να φύγη την Κατήγκω να πάη ούτε στους Κορφούς, ούτε στο γάμο, γιατί τί θά πη κι ο κόσμος. Η μητέρα της του θανατά, κ' ή κόρη της να τρέχη στα πανηγύρια. Φώναζε το γιατρό να την δη, κι αυτός άμείως είπε πως πρέπει να φύγουν απ' την Αθήνα και να πάνε στο Λουτρακι για να κάμη μερικά μπάνια.

Τή βρήκε πολύ άρρωστη, και πως πρέπει να τή βαστούν πολύ ήσυχη και να μην την άφινουν να συζητάει για τίποτας. Αποφασίστηκε λοιπόν να φύγουν την κατόπι μέρα για το Λουτρακι. Ο κακομοίρης ο κυρ Χρήστος, που είτανε καλός φαμελitis και λάτρεβε τή γυναίκα του, φρόντισε κ' έπιασε τις καλύτερες κάμαρες στο ξενοδοχείο «Αί Πηγαί», που είτανε το πιό ήσυχο, και καταλληλο για την περίσταση, κ' ή Κατήγκω ξέχασε και τους Κορφούς και το γάμο πουταν προσκαλεσμένη για παρανύφη, κι άλλο δε συλλογιούντανε παρά τή μητέρα της και τίποτας άλλο.

Είταν ή εποχή που ο κόσμος έτρεχε εκεί για τα λουτρα, και το ξενοδοχείο είταν γεμάτο, αλλά καθώς είπαμε είταν ήσυχο, δεν είχε τήν κίνηση της Παλμούρας, όπου είχανε κάθε βραδι χορούς και διασκεδάσεις, κι όπου έτρεχαν οι περισσότεροι εκείνοι πουχταν κόρες να παντρεύουν, κ' είχανε έλπίδα να βρουν και γαμπρούς. Σ' ένα μύνα άπάνου, ή κερά Χρήσταινα άρχισε να λαβαίνει, και το κυρ Χρήστου ή χαρά δεν λέγουταν μόνο ή Κατήγκω άρχισε να γίνεται μελαγχολική. Άν και χαιρούταν για την καλύτερηψη της μητέρας της, θυμούντανε όμως τώρα και την πρόσκληση που είχε για παρανύφη, και την εύκαιρία που είχασε να φανή σε καλό κόσμο, όπως είταν από μικρή τότες της. Εβγαინε ταχτικά σε περίπατο, και πολλές φορές κατέβαινε στο περιγαλι.

Μια μέρα εκεί που περπατούσε συλλογισμένη

να και βλέπει από μακριά μια παρεια απ' άντρες και γυναίκες. Αυτό δεν της φάνηκε παράξενο, γιατί το μέρος είτανε γεμάτο από ξένους. Όταν ή παρεια άρχισε να πλησιάζη, τρέχει μια νία και την άγκυλιαζει και τή φιλεί. Είτανε ή Φρόσω με τον άντρα της, τον άντραδερφό τη, και τα πεθερικά της. Όλοι τους ένας κ' ένας, διαφορετικοί απ' εκείνη κ' ή τή φαμίλια της. Η Φρόσω τή σύστησε άμείως στα πεθερικά της για την καλύτερη φιλενάδα που ποεί της είχε. Ο Κόντε Δε Κάντο, που αν και γέρος, νοστιμέβουταν όμως παντα τον ποδόγυρο, της έκαμε πολλά συμπαιμένα, και της είπε πως λυπηθήκαμε να κούσουνε για την άρρώστια της μητέρας της, κι ότι θάρθουνε να την δουνε. Η Κατήγκω τρόμαξε, δεν τους ήθελε με κανένα τρόπο ναρθουνε, και για να το κατορθώση, τους είπε πως ο γιατρός έμποδιζει τή μητέρα της να δη κανένα.

Τή δεύτερη μέρα όμως ή Φρόσω σηκώθηκε και πήγε μονάχη για να δη τή φιλενάδα της, και να την προσκαλέση να φανε μαζί εκείνο το βραδι στην Παλμούρα όπου έμνησκην, και να φέρη μαζί και τή μουσική της. Η Κατήγκω χρομένη δέχτηκε, αν κ' αίστανουταν τα νεύρα της ταραχμένα. Είταν ή πρώτη φορά που θάβλεπε διαφορετικό κόσμο απ' ότι είτανε συνειθισμένη, αν και πολύ το λαχταρούσε. Τζπε στη μητέρα της, έκαμε κουρκαγιο, κι άρχισε να έτοιμαζεσαι. Ντύθηκε πολύ απλά, αλλά ό,τι κι αν φορούσε της πήγαινε. Ο κυρ Χρήστος που την καμάρωνε, έστειλε ένα άμαξ: με δυό άλογα για να την πάη στην Παλμούρα, για να μη φανη κατά την ιδέα του κατώτερη απ' τή φαμίλια του Κόντε Δε Κάντο.

Είτανε άπλος άνθρωπος, άλλ' είχε μεγάλη ιδέα για τον έαυτό του, γιατί από τίποτας είγανε ότι είτανε, και δεν ντρέπουταν να το ληη προς έπαινό του. Αυτό είτανε το μόνο πράμα που δε συμφωνούσε τάντρόγυνο. Η κερά Χρήσταινα δεν ένοούσε να ξέρη ο κόσμος τί είτανε αυτή κι ο άντρας της πρσ είκοσι πέντε χρονία, κι αυτό του κοπάνιζε καθε μερα πως δεν πρέπει να το ξεφωνίξη δεξιά κι άριστερά, άλλ' ο κυρ Χρήστος σκέφτουταν διαφορετικά: εκείνος θαρρούσε πως με το να το ληη, εδινε το καλό παραδειγμα στους νέους, που συνείθισαν να τρώνε έτοιμα, και να μη κκινουνε καμιά δουλειά. Είτανε καμένη ή καρδιά του απ' τον ίδιο το γιο του που δεν ήθελε να δουλέψη και ξόδευε τον καιρό του απ' την λέσχη στον καφενέ κι απ' τον καφενέ στη λέσχη. Ο κυρ Χρήστος δεν ένοούσε να πατήση στη λέσχη τί το ύφελος είλεγε, να πηγαίνη κανείς σε τέτοιο μέρος όπου βλέπεις ανθρώπους χωρίς δουλεια και νέους και ήλικιωμένους να περνούν όλη τους τήν ημέρα χαρτοπαίζοντας.

Πήγε λοιπόν ή Κατήγκω στην Παλμούρα όπου την περιμέναν, κ' ύστερ απ' το φαγη, εκεί κοντά στις έφτά ώρες το βραδι, της ζήτησαν να παίξη λίγη μουσική. Δεν είταν άλλος κανένας στην κάμαρα παρά ή φαμίλια του Κόντε Δε Κάντο, κι όταν άκουσαν την Κατήγκω να παίξη στο πιάνο όπου τρέχανε σα νερό τα δάχτυλά της, τεντώσανε ταύτις τους και κοίταζαν ο ένας τον άλλο. Δεν περιμέναν απ' ένα τέτοιο νεο κορίτσι, τέτοια φωνή και τέτοια τέχνη. Πρωτή ή γυναίκα του Κόντε Δε Κάντο σηκώθηκε και τή φίλησε, και την παρακάλεσε ναρχεται συχνά, κ' ή Φρόσω τήν καμάρωνε, και φαινονταν περήφανη για τή φιλενάδα της. Εκείνος όμως που δεν έβγαλε το μάτι απ' επάνω της, είταν ή Δημητρός ο άντραδερφος της Φρόσως, ο οποίος τή συνόδεψε με κομπαιμένα πίσω στο ξενοδοχείο «Αί Πηγαί» κατά τις εννιάμιση ώρες. Είταν ή βραδυά ώραία, ο ουρανός κατάστερος και πηγαιναν περπατώντας.